

HOLLY MILLER

Een
glimp
van jou

Vertaling: Mieke Trouw

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2020 Holly Miller
Oorspronkelijke titel: *The Sight of You*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2020 HarperCollins Holland
Vertaling: Mieke Trouw
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © ESB Professionals/Shutterstock; © Nadiia/Shutterstock
Foto auteur: © Mark Crossfield
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: Scandbook UAB, Lithuania

ISBN 978 94 027 0544 7
ISBN 978 94 027 5979 2 (e-book)
NUR 302
Eerste druk augustus 2020

Originele uitgave verschenen bij Hodder & Stoughton, Londen, Groot-Brittannië.
The author of this work asserts all moral rights.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

PROLOOG

1

Callie

Joel, het spijt me zo. Dat we elkaar nu op deze manier moesten zien... Waarom ben ik in de trein gestapt? Ik had gewoon op de volgende moeten wachten. Het had niet uitgemaakt. Ik vergat later in Blackfriars uit te stappen, waardoor we toch al te laat waren voor de huwelijksvoltrekking.

Tijdens de hele reis naar Londen dacht ik namelijk alleen maar aan jou, en aan wat er in het briefje zou staan dat je me had gegeven. Toen ik het uiteindelijk openmaakte, staarde ik er zo lang naar dat de trein al uit Blackfriars was vertrokken tegen de tijd dat ik opkeek.

Er waren ook talloze dingen die ik jou wilde – moest – vertellen, maar mijn hersenen liepen vast toen ik je zag. Misschien was ik wel bang dat ik te veel zou zeggen.

Maar stel dat dit de laatste keer was, Joel. Dat ik je nu nooit meer zie. Nooit meer je stem zal horen.

De tijd vliegt, en ik weet wat er gaat gebeuren.

Was ik maar gebleven. Was ik nog maar een paar minuutjes langer bij jou gebleven. Het spijt me.

DEEL EEN

2

Joel

Het is één uur 's nachts en ik sta met ontbloot bovenlijf voor het raam van mijn woonkamer. De kalme hemel is bezaaid met sterren en de maan lijkt op een grote knikker.

Mijn bovenbuurman Steve kan nu elk moment uit zijn appartement komen. Met zijn hevig wurmende dochtertje in de draagzak zal hij naar zijn auto lopen om een eindje te gaan rijden. Hij maakt vaak nachtelijke ritjes met Poppy, in de hoop dat de zoevende banden en zijn afspeellijst met boerderijdiergeluiden haar in slaap sussen.

Daar komen ze. Zijn slome, slaperige voetstappen op de trap, het gejengel van Poppy. De karakteristieke, lompe manier waarop hij onze nukkige voordeur opentrekt. Ik zie hem naar de auto lopen. Hij klikt het slot open, maar aarzelt, omdat hij vóélt dat er iets niet klopt. Hij is echter nog niet wakker genoeg om meteen te zien wat er aan de hand is.

Uiteindelijk valt het kwartje. Hij vloekt en brengt een hand naar zijn hoofd. Ongelovig loopt hij twee rondjes om de auto.

Sorry, Steve. Ze zijn alle vier plat. Iemand heeft de lucht uit je banden laten lopen. Je kunt vannacht niet meer weg.

Even lijkt hij wel een standbeeld, verlicht door de koele laboratoriumgloed van de straatlantaarn. Dan kijkt hij om de een of andere reden recht naar mijn raam.

Ik blijf rustig. Als ik me niet verroer, is de kans erg klein dat hij me ziet. Mijn jaloezieën zijn dicht, en het appartement is stil en donker als een slapend reptiel. Hij kan niet weten dat ik precies tussen twee latjes door tuur en alles zie.

Even kijken we elkaar recht in de ogen, maar dan wendt hij zijn blik af. Hij schudt zijn hoofd, precies op het moment dat Poppy de hele straat op luid gekrijs trakteert.

In het huis tegenover ons gaat een lamp aan. Helder licht verspreidt zich over de donkere straat en een geïrriteerd stemgeluid dwarrelt uit het raam. 'Hé, doe me een lol, man!'

Steve heft zijn hand op en komt weer naar binnen. Als hij met zijn dochter naar boven loopt, hoor ik Poppy gedecideerd jammeren. Steve is het wel gewend om op vreemde tijden wakker te zijn, maar Hayley probeert waarschijnlijk te slapen. Ze heeft onlangs haar werk bij een prestigieus Londens advocatenkantoor hervat, dus ze kan het zich niet veroorloven om tijdens vergaderingen te knikkebollen.

Maar goed. Mijn taken zitten erop voor vanavond. Ik streep ze af in mijn notitieboek, ga op de bank zitten en open de jaloezieën om naar de sterren te kijken.

Als beloning gun ik mezelf een glas whisky, want dat doe ik altijd bij bijzondere gelegenheden. Ik maak er een dubbele van en sla hem snel achterover.

Twintig minuten later ben ik klaar om in bed te duiken. Vannacht wil ik een heel specifiek soort slaap. Na alles wat ik vanavond heb gedaan, zou dat moeten lukken.

'Ik krijg het al warm als ik in zijn buurt ben,' zegt Iris als ik een paar uur later binnenkom om haar blonde labrador, Rufus, uit te laten.

Het is nog vóór achten, en misschien heb ik daarom geen idee over wie mijn ruim tachtigjarige buurtgenote het heeft. Bedoelt ze haar buurman, Bill, die 's ochtends meestal even binnenwipt met de laatste nieuwtjes of met een raar foldertje? Of heeft ze het over de postbode, die daarnet vrolijk door het woonkamerraam naar ons zwaaide?

Postbodes. Ze zijn altijd overdreven opgewekt of bloedchagrijnig. Er zit nooit iets tussenin.

'Hij heeft op de tegelvloer in de keuken geslapen om een beetje af te koelen.'

Ach, natuurlijk. Ze heeft het over de hond. Dit gebeurt vaker dan me lief is: als ik zo uitgeput ben, kan ik niet eens een praatje maken met iemand die ruim twee keer zo oud is als ik. 'Goed idee.' Ik glimlach naar haar. 'Misschien probeer ik het zelf ook een keer.'

Ze kijkt me veelbetekenend aan. ‘Ik denk niet dat de dames dat leuk vinden.’

Ah, ‘de dames’. Wie zijn dat ook weer? Volgens Iris staat er ergens een hele rij vrouwen te trappelen om hun leven op pauze te zetten voor mij.

‘Denk je dat hij het aankan?’ vraagt ze, wijzend op Rufus. ‘Die warmte buiten?’

Ik ben dierenarts geweest. Nu niet meer, maar volgens mij steunt Iris graag op mijn oude kwalificaties.

‘Het is al wat koeler geworden,’ zeg ik geruststellend. Ze heeft gelijk dat het de laatste tijd warm is geweest, want het is nog maar net september. ‘We gaan wel even zwemmen in de roeivijver.’

Ze glimlacht. ‘Jij ook?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Ik bega mijn openbare overtredingen liever na zonsondergang. Vind ik spannender.’

Ze glimlacht van oor tot oor, alsof mijn flauwe grapjes het hoogtepunt van haar dag zijn. ‘We boffen maar met hem, hè Rufus?’

Eerlijk gezegd ben ik onder de indruk van háár. Ze draagt oorbellen in de vorm van vruchten en heeft een betaald abonnement op Spotify.

Rufus komt rustig overeind, en ik buk me om hem aan te lijnen. ‘Hij is nog wel wat aan de zware kant, Iris. Dat gewicht zit hem in de weg met die hitte. Hoe gaat het met zijn dieet?’

Ze haalt haar schouders op. ‘Tja, wat moet ik ervan zeggen. Elk stukje kaas ruikt hij al van verre.’

Ik zucht. Hier spreek ik Iris al bijna acht jaar vermanend over toe. ‘Wat hadden we nu afgesproken? Ik zou hem uitlaten, jij doet de rest.’

‘Jaja, ik weet het.’ Ze jaagt ons met haar wandelstok de woonkamer uit. ‘Maar ik kan die blik van hem niet weerstaan.’

Tegen de tijd dat ik aankom bij het park, heb ik drie honden bij me. (Behalve Rufus laat ik nog twee honden uit, voor ex-cliënten die slecht ter been zijn. Er is ook nog een vierde, een Deense dog die Bruno heet, maar die is gestoord en ontzettend sterk, dus die laat ik pas uit als het donker is.)

Het is die nacht echt wat koeler geworden, maar ik houd woord en ga naar de roeivijver. Ik laat de honden los en word automatisch wat vrolijker als ze als paarden het water in galopperen.

Ik haal adem. Houd mezelf weer voor dat ik gisteren een goede daad heb verricht.

Ik had echt geen andere keuze. Want weet je wat het is: al bijna mijn hele leven heb ik voorspellende dromen. Heldere, levensechte visioenen waaruit ik wakker schrik. Ze tonen me wat er over een aantal dagen, weken of jaren gaat gebeuren. En ze gaan onveranderlijk over de mensen van wie ik houd.

Ik heb ze bijna elke week. Ze zijn niet altijd akelig – ik heb ongeveer net zo vaak fijne of neutrale dromen – maar ik ben het bangst voor de duistere voorspellingen: de ongelukken, de ziektes, het verdriet en de tegenslagen. Daarom ben ik voortdurend gespannen en alert. Altijd bezig met de vraag wanneer ik het lot weer een beetje moet bijsturen en haastig in iemands plannen moet ingrijpen.

Of erger nog: een leven moet redden.

Vanaf de oever kijk ik waar de honden zijn. Ik glimlach naar een groep andere uitlaters en loop met een boog om hen heen. Ik moet wel. Ze verzamelen zich 's ochtends vaak bij de brug en wenken me als ik zo dom ben om oogcontact te maken. Ik blijf uit hun buurt omdat ze elkaar tegenwoordig tips voor een goede nachtrust geven en huismiddeltjes, therapieën, bedrutuelen en namen van pillen uitwisselen. (Ik verzoon een smoesje en ben gevlucht. Sindsdien trek ik niet meer met hen op.)

Het raakte me gewoon iets te diep. In mijn zoektocht naar droomloze nachten heb ik namelijk alles al geprobeerd. Diëten, meditatie, positief denken. Lavendel en witte ruis. Warme melk met van alles erin. Slaaptabletten met de nodige bijwerkingen. Etherische oliën. Zulke zware fitnessoefeningen dat ik ervan moest braken. Als twintiger had ik af en toe periodes dat ik veel dronk. Dat deed ik in de veronderstelling dat ik mijn slaappatronen wel kon wijzigen, maar na jaren van experimenteren bewezen ze onveranderlijk te zijn. Ik heb ze nooit kunnen aanpassen.

Maar goed, een simpel rekensommetje leert dat minder slaap ook minder dromen oplevert. Daarom blijf ik tegenwoordig tot in de kleine uurtjes wakker, mede dankzij beeldschermen en hardcore doses cafeïne. Daarna sta ik mezelf een korte, scherp afgebakende rustperiode toe. Ik heb mijn brein geleerd rekening te houden met een paar uurtjes slaap, gevolgd door het geluid van de wekker.

Dus nu snak ik naar een kop koffie. Ik fluit de spelende honden en loop terug naar het pad langs de rivier. Rechts van mij, op de weg, begint het echte leven op gang te komen. Spitsuurverkeer, fietsers, bestelbusjes, wandelaars op weg naar hun werk. Een orkest vol disharmonische klanken, dat wordt gestemd en zich klaarmaakt voor een nieuwe werkdag.

Gek genoeg denk ik met weemoed terug aan een normaal leven. Op dit moment is er in mijn hoofd niet veel ruimte voor een vaste baan, vriendschappen of gezondheid. Door al het piekeren en het slaapgebrek ben ik constant uitgeput, verstrooid en nerveus.

Ik houd me enigszins aan een aantal vaste leefregels – dagelijkse lichaamsbeweging, niet te veel drinken, vermijden van liefdesrelaties – al was het alleen maar om te voorkomen dat ik hieraan ten onder ga.

Tot nu toe heb ik de waarheid slechts aan twee mensen opgebiecht, en de tweede keer nam ik me heilig voor om het nooit meer te doen. Daarom kan ik Steve niet vertellen dat mijn daad van gisteren voortkwam uit een vreselijke droom over Poppy. Mijn petekind, van wie ik evenveel houd als van mijn eigen neefje en nichtjes. Ik zag alles gebeuren: Poppy op de achterbank en een oververmoeide Steve die op een kruispunt vergat te remmen. Ik zag zijn auto met vijftig kilometer per uur op een lantaarnpaal knallen, en na het ongeluk moest de baby uit de auto worden gezaagd.

Daarom greep ik in, en dat was die dubbele whisky wel waard, al zeg ik het zelf.

Ik lijn de honden aan en loop richting mijn huis. Voorlopig moet ik Steve mijden. Hoe langer ik hem kan ontlopen, hoe kleiner de kans dat hij een verband legt tussen mij en de gebeurtenissen van vannacht.

Zodra ik de honden thuis heb afgeleverd, ga ik naar een koffietentje waar ik me kan verschuilen. Een plek waar ik rustig in een hoekje kan koffiedrinken, onopvallend en anoniem.

3

Callie

‘Ga weg. Is dat je nooit eerder gebeurd?’ Dot en ik maken na sluitingstijd de tafels schoon, en we wisselen theorieën uit over de klant die eerder die dag is weggelopen zonder te betalen. Dit is altijd mijn favoriete moment van de dag: tot rust komen, verhalen uitwisselen, het koffietentje weer fris en schoon maken. Buiten is de septemberlucht warm en zacht als het vel van een perzik.

‘Misschien had hij er gewoon geen erg in,’ zeg ik.

Dot haalt een hand door haar korte, geblondeerde haar. ‘Even serieus. Hoelang werk je hier nu al?’

‘Anderhalf jaar.’ Hoe vaker ik het zeg, hoe gekker het klinkt.

‘Anderhalf jaar, en er is nog nooit een klant van jou weggelopen zonder te betalen?’ Dot schudt haar hoofd. ‘Je hebt vast het goede gezicht voor dit werk.’

‘Hij zal het wel vergeten zijn. Ik denk dat hij werd afgeleid door Murphy.’

Murphy is mijn hond. Nou ja, min of meer. Hoe dan ook, hij is een zwartbruine kruising en hij leidt een droombestaan hier in de koffietent, waar een eindeloze stroom mensen hem aait, knuffelt en stiekem lekkere hapjes toestopt.

Dot snuift. ‘Weet je wat hij vergeten was? Zijn portemonnee.’

Ik had die klant nog nooit eerder gezien. Maar goed, dat gold voor veel klanten vandaag, al woon ik al mijn hele leven in Eversford. Onze concurrent op de heuvel ligt meer op de route van de forenzen in dit stadje, maar vanochtend bleek die zaak onverwachts dicht te zijn. Zodra wij opengingen, kwamen hun vaste klanten – krijstreeppakken, aftershave en goed gepoetste schoenen – zwijgend bij ons koffiedrinken.

Maar deze klant was anders. Het is wat gênant om het toe te geven, maar hij viel me echt op. Hij was vast niet onderweg naar kantoor, want met zijn

slordige, donkere haar leek hij net uit bed te komen, en hij zag er doodmoe uit, alsof hij een zware nacht had gehad. Hij maakte een verstrooide indruk toen ik zijn bestelling kwam opnemen, maar toen hij zich eenmaal naar me toe draaide, bleef hij me recht in de ogen kijken.

We wisselden hooguit een paar woorden met elkaar, maar ik weet nog dat hij af en toe in een notitieboek krabbelde. Tussen het schrijven door – en voordat hij wegging zonder te betalen – werd hij stilzwijgend dikke maatjes met Murphy.

‘Misschien was hij wel een schrijver. Hij had een notitieboek bij zich.’

Dot lacht me honend uit. ‘Túúrlijk – een straatarme schrijver. Echt weer iets voor jou om een romantische draai aan diefstal te geven.’

‘Ja, maar als het aan jou lag, zouden we zo’n bordje ophangen dat ze wel eens bij benzinstations hebben: PIET KREDIET WOONT HIER NIET.’

‘Goed idee!’

‘Zo was het niet bedoeld.’

‘Misschien vloer ik hem de volgende keer wel met mijn speciale zwaai-toot.’

Dat lijkt me spectaculair. Dot is onlangs begonnen met kickboksen, en dat doet ze met een energie die ik benijdenswaardig vind. Ze is altijd bezig met nieuwe dingen en stuift als een ontketend beest door het leven.

Op haar beurt denkt Dot dat ik me uit de wereld heb teruggetrokken. Volgens haar kijk ik vanuit een donker hoekje knipperend naar fel licht. Waarschijnlijk heeft ze gelijk.

‘Wij vloeren geen klanten,’ zeg ik. ‘Zo gaan we niet met onze clientèle om.’

‘Nou ja, er komt ook geen volgende keer, want ik heb onthouden hoe hij eruitziet. Als ik hem in de stad tegenkom, vraag ik dat tientje terug.’

‘Hij heeft alleen maar koffiedronken.’

Dot haalt haar schouders op. ‘Dan noem ik het onze vluchtboete.’

Glimlachend loop ik langs haar heen naar het kantoortje om de bestelling voor morgen uit te draaien. Ik ben nog maar net weg als ik haar hoor roepen: ‘We zijn dicht! Kom morgen maar terug!’

Ik kijk om de hoek en herken de gestalte voor de deur. Murphy ook, zo te zien: hij kwispelt en snuffelt verwachtingsvol aan de scharnieren.

‘Dat is hem,’ zeg ik. Mijn maag maakt een raar sprongetje. Lang, slank,

donkere spijkerbroek, grijs t-shirt. Een buitenkleur. ‘De man die vergat te betalen.’

‘O.’

‘Je bent echt een speurneus, Sherlock.’

‘Pff,’ zegt Dot, maar ze schuift de grendel opzij en draait de sleutel om. Daarna trekt ze de deur een stukje open. Ik kan niet horen wat hij zegt, maar ik vermoed dat hij komt betalen, want ze haalt het kettinkje van de deur en laat hem binnen. Murphy trippelt naar achteren en danst kwispelend rond als de man binnenkomt.

‘Ik ben vanochtend weggegaan zonder te betalen,’ broemt hij met een ontwapenend schuldgevoel. ‘Dat was echt niet de bedoeling. Alsjeblieft.’ Hij geeft Dot een briefje van twintig, haalt een hand door zijn haar en kijkt naar mij. Hij heeft grote ogen, donker als vochtige aarde.

‘Ik zal je wisselgeld pakken,’ zeg ik.

‘Nee, laat maar zitten. Het spijt me dat ik ben weggelopen.’

‘Neem dan nog iets mee. Wil je misschien nog een kop koffie, of een stuk cake of taart? Een bedankje, omdat je zo eerlijk bent.’ Iets in zijn houding lijkt om vriendelijkheid te vragen, nog afgezien van het incident met de koffie.

We hebben nog wat *drømmekage* over, een luchtige Deense cake met een topping van gekaramelliseerde kokosnoot. Het woord betekent ‘droomcake’, en ik pak een stuk voor hem in en steek het naar hem uit.

Hij aarzelt even en wrijft onzeker over de halvemaan van stoppels op zijn kaak. Dan neemt hij het doosje van me aan, waarbij zijn vingertoppen langs de mijne strijken. ‘Dank je.’ Hij knikt een keer en gaat weg. Als hij de deur opent, waait er een fluweelzachte, warme vlag lucht naar binnen.

‘Niet bepaald een kletsmaajoor, hè?’ zegt Dot.

‘Volgens mij raakte hij in de war door de cake.’

‘Ja, waar sloeg dat op? “Wil je misschien nog een kop koffie?”’ Ze doet mijn stem na. “Een stukje *drømmekage*?”

Het scheelt niet veel of ik ga blozen. ‘Nou ja, hij kwam terug om te betalen. Dat bewijst maar weer eens hoe cynisch jij bent.’

‘Dat valt te bezien. Door dat stuk *drømmekage* had je bijna verlies geleden.’

‘Daar gaat het niet om.’

Dot tilt een van haar keurige wenkbrauwen op, die ze heeft laten micro-bladen. ‘Ik weet niet of onze baas je daar gelijk in zou geven. Zijn accountant zeker niet.’

‘Ben zou zeggen dat je meer vertrouwen in de mens moet hebben. Dat je iemand een kans moet geven.’

‘O. Wat ga je vanavond doen?’ Er glimmen pretlichtjes in Dots ogen als ze langs me heen loopt om in het kantoortje haar jas te pakken. ‘Op straat slapen voor het goede doel? Een tijdelijke gaarkeuken oprichten?’

‘Ha-ha, heel leuk. Misschien ga ik wel even naar Ben. Kijken hoe het met hem gaat.’

Dot zegt niets. Volgens haar pieker ik te veel over Ben en blijf ik te vaak in mijn herinneringen hangen.

‘En jij?’

Ze komt terug met een zonnebril boven op haar hoofd. ‘Waterskiën.’

Ik glimlach. *Uiteraard. Ik had niet anders verwacht.*

‘Ga gezellig mee.’

‘Nee, ik ben een kluns. Altijd geweest.’

‘Nou en? Water is zacht.’

‘Nee, ik kan beter...’

Ze kijkt me streng aan. ‘Je weet wat ik nu denk, Cal.’

‘Ja.’

‘Zit je al op Tinder?’

‘Nee.’ *Niet blijven zeuren, alsjeblieft.*

‘Ik kan ook wel een afspraakje voor je regelen...’

‘Weet ik.’ Dot kan alles. ‘Veel plezier vanavond.’

‘Dat zou ik ook graag tegen jou zeggen, maar ja.’ Ze knipoogt warm naar me. ‘Tot morgen.’ Ze verdwijnt in een wolk van Gucci Bloom.

Na haar vertrek doe ik de lampen een voor een uit en ga ik nog even op mijn vaste plekje bij het raam zitten om de verflauwende geur van brood en koffiebonen op te snuiven. In een reflex haal ik mijn telefoon uit mijn zak. Ik zoek het nummer van Grace en bel haar.

Nee. Niet doen. Dit kan zo niet langer.

Ik staak mijn belpoging en klik het toestel uit. Sinds kort doe ik mijn best

om haar niet meer te bellen, maar ik word altijd blij als ik haar naam zie, alsof de zon op een loodgrijze dag even doorbreekt.

Als ik door het raam naar buiten kijk, staar ik opeens in de waakzame, gitzwarte ogen van de man met het notitieboek. Ik schrik en wil glimlachen, maar ik ben al te laat: hij slaat zijn ogen neer en verdwijnt in de schaduw. In het zachte avondlicht beent hij met flinke passen weg.

Hij heeft het cakedoosje niet meer bij zich. Misschien heeft hij de drømmekage opgegeten, maar het kan ook zijn dat hij de cake in de dichtstbijzijnde vuilnisbak heeft gegooid.